

Eva Bačová, 34 rokov, Kysucké Nové Mesto

ARIN

Vstala z postele. Bolo niečo cez osemnástu hodinu večer. Práve včas, že sa zobudila, pretože ju čaká nočná služba na oddelení lekárskej prvej pomoci. Je to pre ňu v podstate jediná možnosť, ako sa uplatniť vo svete ľudí. Napĺňa ju poslanie zachraňovať. Občas síce zažalostí nad všetkým, čo ju stretne v tejto branži, avšak po niekoľkých rokoch má pocit, že už iné ani robiť nevie. Nie, nevie! Prihovára sa odrazu v zrkadle a pretiera si oči, kým sa jej obraz nerozjasní. Ďalšia dvanásťka po dvanásťke. To bude super! Povzdychne si. Vlezie do sprchy a svoje rozohriaté telo schladí letnou sprchou, napriek tomu, že vonku šantí mráz a sneh sa snaží bielou perinou zakryť zem .

Prebratá vodou vystúpi zo sprchovacieho kúta, prehodí na seba župan a opúšťa kúpeľňu. Neubehlo ani pol hodiny. Vonku zúri tma. Splň mesiaca je v plnom rozkvetu. Čierna mačka vybehla z kontajnera a medzi ulicami sa mihol tieň vlkolaka. Nie som jediná, kto bude mať rušnú noc! Pomyslí si a prestane vyzeráť cez sklo okna v spálni. Uvoľnená záclona opäť zahalí zasklenenú dieru v paneláku. Arin sa ešte obzerá v zrkadle. Župan jej spadne z pliec a ona uvidí svoje krásne nahé ženské telo. Žasne! Akoby ho už nevidela! Žalostí a ľutuje zároveň. Najmä potom, čo zazrie drobné kypťíky vyrastajúce nad lopatkami. Krídla jej veru odstrihnúť nemusel! Zarmúti sa a povzdychne si. Veď to ani rebélia nebola! Zakričí jej srdce. Chcela, iba, byť na strane nikoho. Hľadala rovnováhu medzi dvoma, medzi dobrom a zlom. V záujme Dobra prišla o krídla a Zlo sa jej vysmialo. Nepatrí nikam! V podstate sa nemôže sťažovať, lebo má to, čo chcela. Je na strane nikoho! Netušila však, že príde o krídla, ocitne sa vo vyhnanstve, bude musieť žiť medzi ľuďmi a znášať ich slabosti. K tomu všetkému vidí, počuje a môže komunikovať aj s tými, ktorí jednoznačne k ľudskej a ani zvieracej rase nepatria. Napriek tomu sa nedokáže hnevať a nedokáže byť ani zlá. Je predsa anjel a jej poslanstvom je pomáhať. Aspoň tak sa rozhodla, aby splynula s davom. Jediné, čo jej chýba, sú jej krídla. Nezniesie pohľad na svoj chrbát. Na to, čo zostalo z jej krídel. A nezniesie ani naivné ľudské vnímanie sveta, čím je presýtená. Občas ju zmrazí, keď vidí, čoho je človek schopný, a potom sa musí opäť naštartovať ako nejaký robot. Do toho všetkého sa zakomponujú stretnutia s bytosťami, o ktorých si človek myslí, že neexistujú. Človek nemá ani zdanie, čo všetko je skutočné! Ani len netuší, že.....

....pri obloku čosi zašramotí. Rýchlo na seba hodí páru šiat. Rifle a tričko. Potom ide za zvukom, ale veľmi dobre tuší, že to iba Teodor sa zobudil. Teodor je elf a býva vo fialke, ktorú si pred niekoľkými dňami kúpila v kvetinárstve. Aj s elfom. Akoby nemala príliš veľa starostí s ľuďmi? Ešte aj títo podivíni

"Prajem pekný deň." pozdraví ho Arin.

"Aj tebe kvetinka. Ešte nie si v práci?"

"Nie, nie som. Chystám sa."

"Budeš mať veselo."

"Ako to myslíš?"

"Jedna nehoda. Jeden vlkolak navyše. A tí dvaja ciciaci budú šantiť tiež."

"Chlpatého som už videla behať. Nezávidím mu. Bude mať partáka. Vypitý človek sa dá poriešiť transfúziou....."

"Ja sa fakt niekedy čudujem, že mali toľko veľa trpezlivosti s tebou. Tam hore."

"Prečo? Lebo tie príšery sa mi zdajú byť lepší než ľudia? Vieš, sú to vlastne chudáci. Tiež boli kedysi ľuďmi....."

"Tvoj problém je ten, že nerozlišuješ ani to dobré, ani to zlé."

"Záleží, ako to vnímaš, Teo."

"Nikdy sa nepoučíš! Tvrdohlavá si!"

"Možno som. Avšak svet nie je len bielo-čierny, či čierno-biely. Budeš pozeráť na jeden deciliter vody v dvojdecovom pohári. Je poloprázdny alebo poloplný? Alebo budeš na posledného v rade stále pozeráť ako na posledného, hoci si pouličný obchodník za prvého klienta zoberie práve posledného?"

"Moc filozofuješ."

"Nefilozofujem. Tak to jednoducho je. Dobro a zlo nie je jednoznačné. Je koniec rozprávkam, v ktorých dobro víťazí nad zlom. "

"Jedného dňa si aj tak zvolíš len jeden smer."

"Uvidíme, ty moje svedomie." Usmiala sa na malého fialového škriatka sediaceho na lupeňoch fialky.
"Musím bežať." Oznamuje.

Teplou sa obliekla. Obula si topánky do snehu. Vzala kľúče od auta aj od bytu. Zamkla. A už jej nebolo. V práci bol pomerne pokoj. Aspoň dovtedy, kým jej jedného kolegu, lekára, nevystriedal ten šialenec. Vymenili si služby. Keď sa to dozvedela, jej krv hádam zovrela. Neznáša ho! Večne si z nej robí žarty. Má toho plné zuby! Najradšej je, keď ho nevidí. Nechápe, čo tým chce docieľiť. Vyprovokovať diskusiu? O čom by sa už len ona s ním mohla rozprávať? O elfoch, upíroch a vlkolakoch? O anjeloch? Alebo by jej celý čas rozprával trápne vtipy? Je divný. Celkom je divný. Veď on ani netuší, čo všetko cez deň musí prekonať! A ten jeho primitívny humor! Nech radšej dá on pokoj. Hm, nedal. Avšak, ona sa ho naučila ignorovať. Po svojom. Myšlienkami sa vždy vytratila a tvárila sa, že ho počúva. Často ani nevedela, čo hovorí. Jedným uchom dnu a druhým von. Riešila s ním iba odborné záležitosti záchranárov. Hádam to bola pre neho jediná jediná príležitosť mať ju pri sebe v prítomnosti. Takže, keď sa doniesla správa, že na križovatke mesta havarovalo auto, zmenila taktiku. Vyrážajú.

Pri odbočke cez rieku sa zrazili dve autá. Opitý devätnásťročný mladík sa obiehal, pritom si však nevšimol, a ani neuvedomil, že do jeho protismeru vchádza z bočnej cesty na hlavný ťah ďalšie auto, a keďže šiel moc rýchlo, nikto nestihol ubrzdiť. Zrazili sa. Mladenec vyviazol s niekoľkými škrabancami a menším otrasom mozgu. Inak sa mu nič nestalo. V druhom aute sa viezol pár dvoch ľudí. Muž a žena. Obaja ešte mladí. Pred nedávnom mali svadbu. Plánovali spoločnú budúcnosť. Chlap mal po sebe množstvo škrabancov a rán. Krvácal takmer z každého miesta, ale všetka tá bolesť

bola nič oproti tomu, že sa snažil svojej žene poskytnúť prvú pomoc do príchodu záchranky a ona sa nepreberala. Zachraňoval. Oživoval. Kričal. Búchal. Vrieskal. Plakal. Nedarilo sa. Bolo to hádam prvýkrát, čo Arin uvidela muža plakať. Velikánske slzy mu tiekli dolu tvárou, a Arin zas začala uvažovať nad ľudskou láskou. Zjavne tomuto citu nerozumela. A možno sa jej to zdalo akési povrchné. Ako pretváрка. S pohľadom na svojho kolegu ponoreného do svojej práce však potlačila svoje city a začala spolupracovať. Netrvalo dlho a sanitka svojím húkaním oznamovala, aby sa všetky tie autá vyhlili jej rýchlosti. Záchranari sa vracali zo svojho výjazdu. Nasledujúce hodiny boli už pre nich do konca služby pokojné.

Jediné, s čím Arin zápasila, bol jej vlastný pohľad na uplakaného muža. Rozohrialo to jej anjelské srdce, pretože netušila, že vôbec niečo také vo svojom nesmrteľnom živote zazrie, hoci len na okamih. Vidí a videla mnoho dobra medzi ľuďmi, avšak všetko dobré sa obracia na zlé. A potom zas naopak. Začarovaný kruh. Možno opakujújuce sa dejiny ľudstva od počiatku tohto sveta. V každom prípade, už dávno nič také nevidela. Aspoň na chvíľu by chcela vedieť, aké to je. Nieкого milovať. Pre nieкого roniť slzy. Byť opantaná vášňou a dotykmi a neuvedomovať si, že dobro strieda zlo. Byť rozmaznávaná darčekom, úsmevom i pohladením. Neuvedomovať si, že láska prináša aj bolesť. Jednoducho žiť pre okamih vášne. Bez pomyslenia na budúcnosť. Bez myšlienky na neistú budúcnosť. Avšak, nemôže si to dovoliť. Jej tajomstvá sú príliš zložité pre primitívne ľudské vnímanie a poznanie. Musí ich strážiť! Nesmie ich prezradiť! Nie nesmie. Ľudstvo jednoducho neunesie toľko skrytých právd o vesmíre a nadprirodzenosti. V istých súvislostiach sa cíti ako bojovník. Za čo? Za koho? Možno aj za seba, za vlastné tajomstvá, pre ktoré je voči niektorým typom ľudí protivná, a voči iným zas dobrá. Inokedy kamarátská. Avšak nikdy nikomu neprezradí svoje tajomstvo o odstrihnutých krídlach, o svojom páde z nebies do sveta ľudí. Šepká jej to rozum. Tak svoje ľudské túžby potláča. Jej nepríjemný kolega ju v tom neskutočne podporuje. Najmä teraz. Sedia vo svojom pracovnom kabinete. V ambulancii rýchlej zdravotnej pomoci. A on sedí za stolom, ťuká si do kompu a strieľa lietadielka. Plakal on vôbec niekedy? Zamyslí sa a siahne po svojej rozčítanej hrubiznej knihe.

Keď odlepí zrak od knihy, je niečo málo pred šiestou hodinou ráno. Kolega zachrápal na gauči v šatni. Preberie sa aj on. Čosi zamrmle popod nos. Arin mu nerozumie, tak skríkne:

"Dobré ráno!" Vrhne jej toto pranie do náručia uší.

"Nemala by som ti toto povedať ja? Ty si v službe zaspal."

"A ty si myslíš, že si tu bola? Jaj, vlastne, bola si tu. Čítala si knihu, tak, že si absolútne nevnímala, čo ti hovorím. A zrejme si nepamätáš, ani toho týpka z rozrezaným prstom."

Arin mlčala. Nedokázala a ani nemohla vysvetliť, že pred chvíľou sa to tu hemžilo upírmi, ktorých kdesi čosi napadlo. Sami nevedeli, čo to bolo. Potrebovali pomoc a Arin im mohla v tejto neľahkej situácii pomôcť. Po zotavení pomiešali kolegovi spomienky a odišli. A on sa teraz tvári ako hrdina. Párkrát sa z hlboka nadýchla, pomyslela si svoje, avšak svojmu kolegovi dáva súhlas: "To sa občas stane, keď sa človek začíta do knihy." A usmeje sa. Konverzácia skončí a obaja sa ponoria do odchodu zo svojho pracoviska.

Doma, v jednoizbovom byte, sa už zpoza dverí ozýval Teodor, ktorý Arin vítal slovami:

"Dobré ráno! A ešte krajšie sny!" Vykrikuje Teodor z fialových lupeňov kvetu.

"Ďakujem!" Ozve sa, keď po zašramotení kľúčov Arin otvorí dvere a vstúpi do svojho skromného príbytku. Usmeje sa a zhadzuje zo seba bundu, vyzúva topánky. Odloží aj kľúče a vbehne do kúpeľne. Letná sprcha ju trochu preberie, ale aj tak cíti, že si potrebuje na chvíľu oddýchnuť. Uvarí si ešte čaj a príde na pokec k Teodorovi. Začne mu rozprávať o mužovi s uplakanými očami.

"Nuž, ľudia niekedy aj plačú. Dokonca aj chlapi." Skonštatuje Teodor.

"Vôbec si nepochopil. Málokedy také niečo vidím. Skôr mám pocit, že ľudia k sebe nedokážu byť dobrí. Teda vlastne, myslím si, že láskou je vo svete často zbytočne mrhané."

"To sú ti len cudzie tieto ľudské emócie. Žiješ na tomto svete už pomaly 200 rokov, a predtým si lietala stále niekde tam hore."

Arin sa zasmiala.

"Potrebuješ byť odpútaná od svojich anielských cností, aby si viac začala vnímať ľudskú podstatu."

"Vieš dobre, že to nejde."

"Tak potom, prečo nad tým tak veľmi uvažuješ?"

"Pretože som aj človek?"

Teodor sa iba pousmial. Bolo mu jasné, že Arin sa nachádza v zložitej situácii. Nielenže musí pred ľuďmi skrývať svoj skutočný pôvod a nadprirodzené vlastnosti. Ešte musí aj zápasíť s ľudskými emóciami a slabosťami. Vlastne so svojou ľudskou časťou bola v konfrontácii od nepamäti, ibaže s krídlami bolo všetko jednoduchšie. Človeka málokedy stretávala a so svojimi krídlami mohla zaletieť kam chcela. Niekedy zas musela. Veď vtedy bola iba poslom a strážcom, ktorý sa s využitím slnečného žiarenia a optických klamov javil ako nehmotný duch. V podstate akoby neexistovala. A teraz? Musí sa tváriť ako človek! Krídla jej vlastne ani nechýbajú, to, za čím tak veľmi smúti, je možnosť opustiť tento ľudský svet do výšok pre človeka neznámych. Byť jednoducho sama a uvažovať. Arin znavená sedela na svojej posteli a nevedno, čo ju tak unavovalo. Či dvanásťhodinová služba? Alebo jej ľudskosť? Ľudskosť, ktorá je jej v myšlienkach cudzia, a predsa telesne neustále prítomná. Túžba je silnejšia než ona. Dokáže obdivovať svoju ženskosť. Niekedy sú to hodiny a hodiny, ktoré trávi predstavami o ženskej podstate, no napokon vždy zazrie v zrkadle svoj odraz. Krídla. Odstrihnuté krídla! Jej krásna postava s jazvami na chrbte! Nedokonalosť! Keby aspoň na chvíľu...aspoň na chvíľu - chvíľôčku, by chcela byť bez tohoto bremena. Nemôže. Nemôže, pretože je anielom vo vyhnanstve, ktorý toho príliš veľa vie. Och, niekedy sú tie rozumy na škodu! Čím viac vieš, tým viac strácaš nádej i chuť vo večnom boji. Zmysel tvojej existencie sa zaháľuje tmou a cítiš, že si iba robot. Biologický organizmus postupne ovládaný chemickými a technickými organickými jednotkami z okolia. Ani vikolaci, upíri, škriatkovia, elfovia, trolovia už nie sú tak mocní ako kedysi. Biológia mutuje s technológiou. Nadprirodzeno bojuje s príšerami, ktorých sa boja aj démoni. Je to unavujúce! Sama Arin sa z toho všetkého cíti unavená a začína byť ovládaná túžbou po ľudskom poznaní. Vlastne po nepoznaní. Chcela by byť ako človek! Bez jaziev na chrbte. Bez kypťíkov na lopatkách. Bez nadprirodzených bytostí. Bez anielského vedomia. Všetko to chce hodiť niekam preč a zabudnúť. Byť jednoducho ľudskou bytosťou dôverujúcou v lásku. Bytosťou spoliehajúcou sa na smrteľnosť.

Hmm! Pousmeje sa. Človek je strašne naivný, keď si myslí, že smrť niečo vyrieši. Naopak! Len nastáva kolotoč nových udalostí odohrávajúcich sa na druhej strane. No a anjeli? Tí zas majú kopec starostí, keď sa človek ocitne v stave nadprirodzena. Napriek tomu sa jej život ľudí zdá jednoduchší a krajší. Oslobodený od zbytočných vedomostí! Chce byť iba človekom! S myšlienkami na jednoduchosť ľudského života napokon Arin zaspáva vo svojej izbe na posteli, hneď vedľa okna, pod ktorým zadriemal aj Teodor, schúlenu v kĺbku objímajúc prikrývku, s túžbou po láske a dotykoch, so zasľazeným pohľadom na svoj vlastný obraz v zrkadle. Plač ju donúti zavrieť oči. Spí.

Zo spánku ju vyruší zvonček. Nieкто zazvonil. Špirálu na mihalniciach jej slzy rozmazali. Pretiera si oči od slz usušených v očných kútikoch, ale nevie, že okolo očí ma veľké čierne kruhy. Už si ani nepamätá, prečo plakala. Iba vstane a príde ku dverám. Prekvapene sa čuduje, keď na prahu dvier zbadá svojho protivného kolegu. Stratila reč.

"Ahoj. Prišiel som, ako sme sa dohodli."

"A na čom sme sa dohodli?" Stále nerozumie, čo sa deje. Nedohadovala sa s ním. A tobôž nie s ním! Ved' je rada, že ho nevidí.....

"Mám ti opraviť počítač." Matne si spomenula, že niečo také predebatovali. Nečakala však, že to ten chlap zoberie za svoje slovo.

"Jasné, poď ďalej." Pozvala ho dnu. Ukázala mu, v čom je problém. Potom rýchlo prebehne k svojmu šatníku, chce si obliecť niečo primerane slušné. V tom započuje: "Čo si plakala? Stalo sa niečo?" Len pokrúti hlavou, že nie. Arin sa vyhába úprimnej odpovedi, ale keď príde k zrkadlu do svojej izby, zbadá svoje kruhy okolo očí. Chce sa rýchlo zo všetkého spamätať. Zhadzuje zo seba pyžamu. Oblieka si tepláky. Chce si obliecť aj tričko, a vtedy zbadá svoj odraz v zrkadle. Hľadá meravo. Absolútne nechápe, čo sa stalo. Jej kypťíky sú preč!

"Už viem, v čom je problém!" Ozýva sa z vedľajšej miestnosti. "Máš zlý kábel." Toľko, čo to dokočila, muž stál vo dverách jej spálne. Len tak-tak si stihla na seba hodiť tričko, ale popri tom sa udrela do prstov na pravej ruke. Ožgrela si ju o svoju skriňu. Povolilo aj zrkadlo. Z prstov krvácala. Opäť nechápe. Prečo krváca? Ved' je nezraniteľná! Čo sa stalo? Čo sa deje? Nikdy nekrvácala! "Teo!" Zakričí na svojho elfa. Neozýva sa. Z fialových lupienkov počuť iba ticho. Nie, to nie je možné! Pomyslí si v návale nečakaných okolností. A muž držiak kábel v ruke nehápe, čo sa deje. Nechápe, na koho to kričala. Nechápe, prečo zmätene beží ku kuchynskému regálu a vyťahuje nôž. Keď si ho vrazila pod rebrá, už bolo neskoro. Muž sa snažil zachrániť jej život. Privolal záchranku. A keď ju na nosidlách odnášali von, už stála na chodníku a sledovala, ako sa odborníci snažia zachrániť jej telo.

Keď prístroje začali pípať, muž sa rozplakal.

Arin ho videla plakať. Prvýkrát v živote ho videla plakať. So slzami v očiach muž ľutoval, že jej už dávno nepovedal, že ju má rád.

Arin rozprestrela svoje krídla. Vzlietla. Pocítila v sebe nespútanú energiu. Chýbalo jej to. Neskutočne sa tešila, že môže byť späť. Naspäť v oblakoch a v prítomnosti nekonečného Dobra. Pristála na odľahlom štíte vysokých hôr. Modlitbou poďakovala za svoj návrat. Pocítila lásku a odpustenie. Rozplakala sa.

Keď utíšila svoj plač, pochopila, kde je jej miesto.

Nenechá plačúceho muža utopiť sa v depresiách pre pár hlúpych ľudských chýb. Musí sa vrátiť a cestu už pozná. Usmiala sa.